— Не волів би-сь, милий синку,
Йти з ягнятком на толоку?
Вно пасеться божу днинку
Берегами при потоку.
— Ні, пусти мня, моя мати,
В сині гори полювати!

— Не волів би-сь, мій соколе,
Пасти стадо до трембіти?
Лісом піють колоколи,
Пташка буде з ними піти.
— Гей, пусти мня, моя мати,
В чорні гори погуляти!

— Не волів би-сь ти звоздики
Поливати у городі?
Гори темні, гори дикі,
Нич у скалах ся не родить!
— Дай ми спокій, не бороню!
Мати, мати, — в горло гоню!..

Та й полетів син на лови,
Далі, далі, все лиш далі,
Від діброви до діброви, —
Аж залетів в темні скали.
Перед ним, як дика птиця, —
Перепруджена кізлиця.

Де скалище, де урови —
Легким скоком ними точить;
Де заломи, де засови —
Ніби вітер, перескочить.
Але хоть най як втікає —
Він їй з луком настигає.

На найвищій стромовині,
На найвищім стала розі,
Де земля вже в пропасть гине,
Де ні звір пройти не може.
Перед нев — безодні, скали,
Ззаду — ворог подуфалий.

Вна до него очі зносить,
Чей житє їй подарує;
Вже надармо, най не просить, —
Вже-бо з лука в ню простує.
Аж — скала ся розмикає,
Дух господній виступає.

І здоймає світлі руки,
Обгортає сиротяти.
— Хто ти каже смерть і муки
Аж у мої гори слати?
Світ великий — все му радо;
Чи ти гониш моє стадо?